

N:o 45.

Af Herr Jöns Andersson: Angående upphäfvande af den i nu gällande Tulltaxa bestämda införseltull å oberedda fårskinn.

Hos Riksdagen får jag härmed värdsamt föreslå och hemställa, att den nu i tulltaxan bestämda införseltull å oberedda fårskinn af 0,20 R:mt per skålp. må upphävas och desamma blifva fria till införsel i likhet med get-, ren-, skäl-, elg-, hjort-, känguru- och harskinn.

De skäl jag härför har att framställa äro följande: Nuvarande tulltaxan ålägger oberedda fårskinn (med ullen på) vid införseln en tull af 20 öre per skålp. Införer man deremot begge delarne (ullen och skinnet) hvar för sig, så slipper man betala någon tull alls. Följden är, att beredningen af främmande fårskinn inomlands blifvit en omöjlighet, helst som man vid införseln af alunerade fårskinn, hvilka dessutom äro mycket lättare i vigten, slipper med en tull af 10 öre pr skålp. och till och med barkade fårskinn ej draga i tullen mera än 20 öre per skålp.; hvadan äfven införseln af beredda fårskinn ifrån utlandet är högst betydlig.

Utvägen att taga ifrån utlandet dessa oberedda fårskinn kala (det vill säga med bortklippt ull) stöter på flera svårigheter; dels finnas sådana sällan att tillgå i utlandet, och stå då, i förhållande till skinn med ullen på, mycket för högt i pris; dels råkar man vid införseln af dessa kala fårskinn vanligtvis i tvist med Tullstyrelsen, enär å desamma alltid något litet ull finnes kvar, och vederbörande i följd deraf söka utkräva 20 öre i tull derför.

Frågas åter, huruvida oberedda fårskinn med ullen på kunna hänföras under pelsverk, hvilken åsigt tyckes ligga till grund för den nuvarande höga tullsatsen, så svaras, att den beredning, som ett skinn,

ännadt till pelsverk, bör undergå, icke utgör någon industrigren här i landet, utan inkomma alla sorter fårskinn, afsedda till pelsverk, alltid beredda, och dessa äro af ett finare slag, såsom krim-, persiska- och astrachan-fårskinn eller så kallade kalmuckskinn.

Frågas åter, om Sverige kanske utförer oberedda fårskinn, så svaras, att sådan export aldrig förekommer, ja, att tillgången derpå är så obetydlig, att garfverierna inom landet hittills icke ansett det löna mödan att derpå grunda någon tillverkning. Således är ett skydd mot utlandet genom den höga tullsatsen icke heller påkalladt, fastmera torde det ligga i landets sanna intresse att genom borttagande af införseltullen å råa fårskinn, äfven om ullen derå sitter kvar, iståndsätta den inländska industrien att täfla med eller helst emancipera oss från den utländska betydliga importen af beredda fårskinn, hvilket för närvarande är rent af en omöjlighet.

Om remiss af denna motion till Bevillnings-Utskottet får jag vördsammt anhålla.

Stockholm den 26 Januari 1874.

Jöns Andersson.

N:o 46.

Af Herr Nils Nilsson i Stäfvie: Angående förändrad sätt för utgörande af arrendeavgifter från de till Lunds Akademi anslagna arrendehemman.

Under Lunds Akademi höra en del hemman, utarrenderade på sådana vilkor, att arrendatorerne äro skyldige antingen lösa arrendespanmålen efter medelmarkegångspris med 50 öres förhöjning per tunna före den 31 De-